

Biblická hodina 21. 01. 2021

Pieseň č.: 457 – *Upokoj sa, drahý Sion...*

Modlime sa:

Otče náš nebeský, vyznávame pred Tebou, že nie vždy vieme s nadšením prijať Tvoje výchovné metódy, nie vždy Ti vieme dať za pravdu – i keď vieme, že by to tak malo byť. A vetu „trestá, koho miluje“ si pripomíname skôr s trpkosťou, ako s presvedčením, že bude skutočne pre naše dobro, ak Tvoja ruka zasiahne, aj keď nás nehladká. Odpusť, že často nevieme, čo si počať s udalosťami, v ktorých sa zdá, ako keby si nás opustil, ako keby si nás nepočul, nesnažil sa nás zachrániť a dovoľíš, aby sa nám stalo niečo zlé.

Prosíme, daj nám tú milosť, aby sme nereptali. Aby sme sa vedeli stíšiť pred Tvojou svätosťou a odovzdať Ti všetky takéto svoje pochybnosti. Daj, aby sme mali duchovné videnie, v ktorom sa pre nami aspoň sem-tam trochu odhalí aj druhá strana /rub/ jednotlivých súvislostí, aby sme mali na udalosti života taký pohľad, vlastne nadhľad, ako ich vidíš Ty, v plnej súvislosti. Daj, aby sme takto došli k pokoju, stíšeni sa a upevneniu svojej dôvery v Teba, ktorý nás miluješ, vedieš a ochraňuješ aj vtedy, keď toho nie sme si vedomí. Pre Tvoju lásku a vernosť prosíme, udel nám i dnes tú milosť, že nás oslovíš a dáš nám porozumieť Tvojej zvesti a prijať ju. Pre Ježiša Krista Ťa o to prosíme. *Amen*

Text zo Starého zákona: Habakuk 3. kapitola

1 Modlitba proroka Habakuka — žalospev. 2 Hospodin, počul som chýr o tebe a užasol som nad tvojím dielom. Zachovaj ho v najbližších rokoch, v tento čas ho ohlasuj; v nepokoji pamätaj na zľutovanie. 3 Boh prichádza z Temánu, Svätý z vrchu Parán. — Sela — Jeho veleba prikryla nebesá a zem je plná jeho oslavy. 4 Žiari ako svetlo. Z rúk mu vychádzajú lúče, v nich sa skrýva jeho sila. 5 Pred ním ide mor a hneď za ním sa ťahá skaza. 6 Zastal, premeriava zem a pohľadom dáva do pohybu národy. Pradávné vrchy sa rozpadávajú, večné kopce sa prepádávajú. Jemu patria cesty večnosti. 7 Stany Kušanu vidím v súžení, šiatre Midjánu sa otriasajú. 8 Či proti potokom vzplanul Hospodin hnevom? Alebo či vylievaš svoju zlosť na rieky? Či si sa azda rozvášnil proti moru, keď riadiš svoje kone a víťazné vozy? 9 Tvoj luk je pripravený na splnenie prísah. — Sela — Riekami si rozbrázdil zem. 10 Vrchy sa pri pohľade na teba zviňajú. Prechádza prietrž mračien; hlbina sa ozýva a zdvíha svoje ruky. 11 Slnko a mesiac zostali vo svojom obydlí. Odtiahli pred svetlom tvojich šípov a leskom tvojej kopije. 12 Rozhorčený vykračuješ po zemi a nahnevaný šliapeš po národoch. 13 Vytiahol si kvôli záchrane svojho ľudu a svojho pomazaného. Dom svojvoľného zdrvíš odvrchu a obnažíš ho od základu, až na skalú. — Sela — 14 Svojimi šípmi si prerazil hlavy jeho vodcov, čo sa prehnali ako smršť, aby nás rozprášili, čo jasali ako pri vyžieraní bedára v skrýši. 15 So svojimi koňmi si vstúpil na more, do víru mohutných vôd. 16 Keď o tom počúvam, celý sa trasiem a jachcem, akoby mi do kostí vstúpil rozvrat, aj kolená sa mi podlamujú. Pokojne očakávam deň súženia, ktorý zastihne ľud, čo na nás útočí.

17 Aj keby figovník nevypučal a vinič nezarodil, hoci by oliva vyschla a na poliach sa nič neurodilo; aj keby z košiara zmizlo stádo a v maštali by nebol dobytok, 18 ja sa však budem

radovať v Hospodinovi a jasať v Bohu mojej spásy. 19 Pán, Hospodin, je mojou silou. Dal mi nohy lane a vyvádza ma na moje výšiny. Zbormajstrovi pri hre na strunovom nástroji.

Milí Bratia a milé Sestry!

Knihy tzv. malých prorokov sú nám menej známe, snád' výnimkou z nich je Jonáš. Ani o Habakukovi toho veľa nevieme; tri kapitoly nám o jeho osobe neprezradia skoro nič. Ale pomocou jeho prorockých rečí máme vhl'ad do historických udalostí, do dejín, počas ktorých prorokoval, a je jednoznačné, že ako väčšina z nich, aj on mal vynášať proroctvá – rozsudky, varovania o blížiacom sa súde pre odvrátenosť vyvoleného ľudu, ale aj proti tým, prostredníctvom ktorých Boh tento súd vykonal a ktorí tak spyšneli a boli svojvoľní. A tak, ako aj u väčšine jeho prorockých „kolegov“, u Habakuka tiež odznejú zaslúbenia o Hospodinovom zľutovaní sa nad týmto ľudom, slová nádeje na novú budúcnosť. V tejto tretej kapitole máme tú radosť, že sa nám tieto dva žánre – bezvýhľadnosť súdu a nádej, ktorá ju premáha – objavia spolu, pre naše povzbudenie.

Pritom je táto kapitola veľmi osobná. Ved' prorok sa nikdy nemôže vidieť mimo udalostí, o ktorých hovorí, pretože sám tiež je ich súčasťou. Práve táto skutočnosť vedie Habakuka k tomu, aby sa v modlitbe, ktorá je v tomto prípade predovšetkým žalospevom, obrátil na Hospodina. Prorok žasne nad Božím dielom a v modlitbe prosí Hospodina, aby aj pri vykonávaní súdu pamätal na svoje zľutovanie. Môže o to prosiť zrejme preto, lebo Ho pozná tak, že vie: On nie je krutý a bezohľadný, nemá záľubu v tom, že trestá. A veru nemali by sme žiadnu šancu, keby tomu tak nebolo...

Prorok opisuje príchod (teofaniu) Hospodina, aby právom trestal protivníkov a zachránil svoj ľud. Jeho vznešenosť vystihuje slovami: „*Jeho veleba prikryla nebesá a zem je plná jeho oslavy. Žiari ako svetlo. Z rúk mu vychádzajú líčce, v nich sa skrýva jeho sila*“ – čiže nik sa Mu nepodobá. A Jeho moc opisuje takto: „*Pred ním ide mor a hneď za ním sa ľahá skaza. Zastal, premeriava zem a pohľadom dáva do pohybu národy. Pradávne vrchy sa rozpadávajú, večné kopce sa prepádávajú. Jemu patria cesty večnosti.*“ Čiže Jeho moc a zásah do života je jav, ktorý zanechá všade svoje stopy. Avšak nad to „*riadiš svoje kone a víťazné vozy. Tvoj luk je pripravený na splnenie prísah. — Sela — Riekami si rozbrázdil zem. Vrchy sa pri pohľade na teba zviňajú. Prechádza prietrž mračien; hlbina sa ozýva a zdvíha svoje ruky*“ – tieto slová naznačujú, že Jeho súdom je zasiahnuté celé stvorenstvo, ktoré vlastne trpí kvôli človeku, že sa odvrátil od svojho Stvoriteľa. V bolestiach sa zvierajú všetky stvorenia a spolu aj so Slnkom a Mesiacom sú ilustráciou a zvestovaním o Božej zasahujúcej moci. „*Rozhorčený vykračuješ po zemi a nahnevaný šliapeš po národoch.*“

Áno, Boží hnev pre hriech sa prejavuje v súde, v tomto prípade nad nepriateľským ľudom, ktorý kruto pustošil Jeho vyvolených, a nastal čas, aby aj tento nepriateľský národ (Chaldejci) vydal počet zo svojich neľútostných skutkov. „*Vytiahol si kvôli záchrane svojho ľudu a svojho pomazaného. Dom svojvoľného zdrviš odvrchu a obnažíš ho od základu, až na skalú. — Sela — Svojimi šípami si prerazil hlavy jeho vodcov, čo sa*

prehnali ako smršť, aby nás rozprášili, čo jasali ako pri vyžieraní bedára v skrýši. So svojimi koňmi si vstúpil na more, do víru mohutných vôd.“ Ich svojvôľa a krutosť musí skončiť, Hospodin im za to zaplatí, ako aj Egyptu počas vyslobodenia svojho ľudu cez Červené more...

To najosobnejšie, čo prorok vysloví, znie takto: *„Keď o tom počúvam, celý sa trasiem a jachcem, akoby mi do kostí vstúpil rozvrat, aj kolená sa mi podlamujú. Pokojne očakávam deň súženia, ktorý zastihne ľud, čo na nás útočí.“* Vie, že súd vykonaný na nich sa svojimi následkami dotkne aj jeho ako aj ľudu. Treba to znášať. Pri tom nezostáva bezcitný, avšak pozná pokoj, ktorý ho učí hľadiť na Hospodina. Bez pocitu zadosťučinenia, bez škodoradosti, ale s očakávaním na prejavenie Jeho moci a spravodlivosti.

Deň súženia je preňho aj dňom potvrdenia svojej dôvery v Hospodina. Tým získa taký nadhľad, že ho nepremôže žiaľ a zúfanie, ani ak by videl všetko pustnúť. *„Aj keby figovník nevypučal a vinič nezarodil, hoci by oliva vyschla a na poliach sa nič neurodilo; aj keby z košiara zmizlo stádo a v maštali by nebol dobytok“* – čo by mali byť jednoznačným prejavom ľudského života a diela, avšak chýbajú – *„ja sa však budem radovať v Hospodinovi a jasať v Bohu mojej spásy.“* To všetko ho nestrhne do zúfalstva a beznádeje z trestu; nevedie ho k pochybovaniu a nevere. Pretože nad tým všetkým je Ten, o ktorom vyznáva: *„Pán, Hospodin, je mojou silou. Dal mi nohy lane a vyvádza ma na moje výšiny.“* Aké je to krásne svedectvo o tom, že dieťa Božie má vždy silu v Ňom a dostáva od Neho nádej aj tam, kde na to nevidieť žiadny dôvod! Viditeľné veci sú dočasné, preto máme hľadiť na neviditeľné, ktoré sú večné... Táto vnútorná radosť je tá, ku ktorej vyzýva aj apoštol: *„Radujte sa v Pánovi vždy! Opakujem: radujte sa!“* (Fil 4,4)

Napokon veta na konci *„Zbormajstrovi pri hre na strunovom nástroji“* – je ako hudobné značenie pri speve a naznačuje, že táto modlitba sa stala liturgickým textom, bohoslužobnou piesňou, isteže práve pre toto vyznanie viery a nádeje v Hospodina. Veď kto v Neho verí, nebude zahanbený a vždy bude mať dôvod na radosť – tento dôvod je sám Hospodin.

Text z Nového zákona: Jn 6,28-34

28 Oni mu povedali: „Čo máme robiť, aby sme konali Božie skutky?“ 29 Ježiš im odpovedal: „Toto je Boží skutok, aby ste verili v toho, ktorého on poslal.“ 30 Na to mu povedali: „Aké znamenie urobíš, aby sme videli a uverili ti? Čo urobíš?“ 31 Naši otcovia jedli mannu na púšti, ako je napísané: Dal im jesť chlieb z neba.“ 32 Ježiš im povedal: „Amen, amen, hovorím vám: Nie Mojžiš vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám dáva ten pravý chlieb z neba, 33 pretože Boží chlieb je ten, čo zostupuje z neba a dáva svetu život.“ 34 Oni mu povedali: „Pane, vždy nám dávaj tento chlieb!“

Milí Bratia a milé Sestry,

Po pohostení päťtisícového davu piatimi chlebami a dvomi rybami *„Ježiš spoznal, že chcú prísť a zmocniť sa ho, aby ho urobili kráľom“* (6,15), preto odišiel a teraz je

na druhom brehu v Kafarnaum. Avšak keď to ľudia zistili, vybrali sa za Ním. Vtedy im hovoril: *„Nehľadáte ma preto, že ste videli znamenia, ale preto, že ste jedli z chlebov a nasýtili ste sa. Neusilujte sa o pomimuteľný pokrm, ale o pokrm, ktorý zostáva pre večný život a ktorý vám dá Syn človeka. Lebo jeho označil Otec, Boh, svojou pečatou.“* (6,27) Ježiš tým odhalil ich zmýšľanie, ten základný ľudský inštinkt, ktorý si chce zabezpečiť bezstarostne každodenný chlieb: Máme tu niekoho, kto je toho schopný. Urobme ho kráľom a máme po starosti. – On však neprišiel, aby človeka od starosti o chlieb odbremenil, ale aby ho spasil.

Vytvorí sa teda rozhovor, ktorý ukazuje, ako veľmi Mu títo ľudia nerozumeli, ako veľmi nechápali, kto On je, ako len materiálne zmýšľali. **Bratia a Sestry**, či to len oni boli takí, či to nie je vo všeobecnosti ľudské? A či nie sme na tom aj my podobne, že chceme a očakávame zabezpečenie našich istôt, zdravia, pohody, aby sa nám lepšie žilo – azda nie preto prišiel Ježiš, aby nám to všetko dal? Nie! On prišiel, aby nám dal duchovné potreby, aby sa staral o našu spásu.

V tomto rozhovore odznie otázka: *„Čo máme robiť, aby sme konali Božie skutky?“* Aká správna otázka: ako žiť podľa Božej vôle? Ako konať Jeho vôľu? Je to kľúčová otázka, ak jej človek správne chápe. A Ježiš odpovie jednoznačne: *„Toto je Boží skutok, aby ste verili v toho, ktorého on poslal.“* Čiže tým hovorí: Boh chce po vás vieru vo mňa, lebo On ma poslal. Prijmite mňa, spoločenstvo so mnou, v mojej osobe k vám prichádza nebeský Otec. **Bratia a Sestry**, aj dnes si často myslíme, že musíme byť akční: to alebo ono urobiť, angažovať sa v niečom, vyvíjať nejaké aktivity – to sa páči Bohu. Ale nie! On má záľubu v tom, ak veríme v Ježiša Krista, čiže ak Ho prijmeme. Tu sa všetko začína, absencia tejto viery sa nedá ničím nahradiť. Ježiš hovorí: Verte vo mňa, prijmite ma, vo mne Toho, kto ma poslal, lebo ja Jeho reprezentujem.

Reakcia ľudí je však celkom od veci, oni svoj život nechcú spojiť s Ježišom, naďalej chcú, aby spĺňal ich túžby spojené s chlebom. A začnú s otáznikmi nad tým, že kto Ho poslal, a či má presvedčivú moc? *„Aké znamenie urobíš, aby sme videli a uverili ti? Čo urobíš? Naši otcovia jedli mannu na púšti, ako je napísané: Dal im jesť chlieb z neba.“* Práve nasýtenie päťtisíc ľudí bolo tým najväčším – mesiášskym – znamením, ale to si nechcú priznať. Odvolávajú sa na Mojžiša – on dokázal dať chlieb z neba, vedel sýtiť ľudí počas celého putovania v púšti! *„Aké znamenie urobíš, aby sme verili?“* – Nechcú veriť, ale práve že nechcú veriť, nechcú Ho prijať a sa Mu poddať, preto sa dožadujú znamenia: Či je schopný ich presvedčiť o svojom poslaní a o svojej moci, alebo ak nie, potom nie je viacej, ako bol Mojžiš.

„Amen, amen, hovorím vám: Nie Mojžiš vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám dáva ten pravý chlieb z neba, pretože Boží chlieb je ten, čo zostupuje z neba a dáva svetu život.“ Čiže Ježiš upozorňuje na to, že nie manna je Boží chlieb – Boží chlieb je potrava pre dušu. Tí, čo jedli mannu, taktiež zomreli – On však prišiel, z neba, od Otca, aby tí, čo Ho prijali – t.j. veria v Neho, mali večný život. Aké je smutné však, že účastníci rozhovoru stále myslia na svoje telesné potreby, na zbavenie sa starostí o ne a v tomto

zmysle Ho prosia: „*Pane, vždy nám dávaj tento chlieb!*“ Znie to pekne, ale... nejde im o Ježiša, nejde im o vieru... ide im len o to, čo by im mal zabezpečiť, a dokonca ešte stále len na telesnej rovine. Aké smutné je vidieť, že tým Ho fakticky odmietnu, čo sa potom v pokračovaní rozhovoru jednoznačne aj prejaví. Nech teda našou snahou je pochopiť a prijať, koho nám dal Hospodin vo svojom Synovi, ktorý prišiel preto, aby sme v Ňom a s Ním mali život a hojnosť. To nás môže viesť k poslušnosti a k Bohu milému životu, v ktorom sa prejavuje Jeho sláva.

Modlime sa:

Pane a Bože náš, vrúcne Ti ďakujeme, že nás chceš požehnať radosťou, ktorú nám nedokážu vziať žiadne otrasné udalosti, lebo je zakotvená v Tebe. Ďakujeme, že Ty vieš byť aj našou silou a dúfaním, že môžeme svoj zrak pozdvihnúť v neutešenom stave na Teba a veriť, že u Teba, z Tvojho pohľadu má všetko svoj zmysel, svoju oprávnenosť v našom živote a môže byť prameňom nového poznania a požehnania. A tak aj my môžeme vyznávať: *Aj keby ... ja sa však budem radowať v Hospodinovi a jasať v Bohu mojej spásy. Pán, Hospodin, je mojou silou.*

Pane Ježišu Kriste, prišiel si, aby sme skrz Teba mohli spoznať nebeského Otca, aby si bol tým pravým chlebom z neba, ktorý dáva život. A prosíme Ťa, veď nás k tomu, aby sme usilovali o tento život a nie o pominuteľné pozemské veci, ktoré nás nedokážu zachrániť. Odpusť, že často prepadáme pokušeniu sústreďovať sa na ne. Ale ak je naším jediným potešením, že si nás spasil, pretože si za nás zaplatil svojou krvou, a patríme k Tebe, tak táto istota nás vie podržať vo viere a vytrvaní s radosťou pri Tebe. O túto pevnosť a stálosť viery Ťa prosíme.

I dnes sa prihovárame za všetkých nemocných, opustených, biednych, trúchliacich, hľadajúcich aj rezignovaných ľudí – zmiluj sa nad nimi. Aj nad našimi rodinami, nad naším zborom, jeho členmi, malými i veľkými, mladými i staršími; prosíme, nech nám pomáha odlúčenosť od seba tým viacej sa vzomknúť a nachádzať bezpečie u Teba. Vezmi nás pod svoju ochranu a buď nám milostivý. *Amen*

Otče náš...

Požehnanie...

Záverečná pieseň: Chválospev č. 332 – Boh je moja sila i dúfanie...